

Usnesení
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 5. června 2025 odvolání obžalovaného [jméno obžalovaného], narozeného 1980, podané proti rozsudku Okresního soudu v Berouně, číslo jednací 8 T 171/2024 – 188, ze dne 12. března 2025, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Berouně uznal obžalovaného [jméno obžalovaného] vinným, že od měsíce dubna 2023 do měsíce října 2024, včetně, v Berouně, ani jinde nehradil výživné na svého nezletilého nezaopatřeného syna [jméno FO], nar. [datum], studenta SOU [adresa], kdy povinnost obžalovanému vyplývá z občanského zákoníku a její výše byla konkretizována rozsudkem Okresního soudu v Berouně sp. zn. 23 P 55/2013-249 ze dne 22. 8. 2022 s právní mocí dne 12. 3. 2022 na částku 3 000 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky nezletilého [jméno FO], nar. [datum], bytem [adresa], ač to bylo v jeho možnostech a schopnostech, čímž obžalovanému vznikla dlužná částka na výživném celkem 49 000 Kč, když dne 7. 11. 2024 uhradil na výživném částku 8 000 Kč, k rukám matky nezletilého syna [jméno FO] a od měsíce dubna 2023 do měsíce srpna 2024, včetně, v Berouně, ani jinde nehradil výživné na svého nezletilého nezaopatřeného syna [jméno obžalovaného], nar. [datum], který byl Okresním soudem v Berouně svěřen do péče své babičky [jméno FO], nar. [datum], bytem [adresa], [adresa], kdy povinnost obžalovanému vyplývá z občanského zákoníku a její výše byla konkretizována rozsudkem Okresního soudu v Berouně sp. zn. 23 P 55/2013-213 ze dne 2. 5. 2022 s právní mocí dne 18. 6. 2022 na částku 3 000 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky babičky nezletilého [jméno FO], nar. [datum] bytem [adresa] čp. čp. 3, [adresa], čímž obžalovanému vznikla dlužná částka na výživném celkem 51 000 Kč k rukám babičky nezletilého syna [jméno FO]. Za dva trestné činy zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku uložil soud I. stupně obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců a pro jeho výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

2. Obžalovaný podal v zákonné lhůtě proti rozsudku odvolání, které směřoval proti výroku o trestu. Poukazuje na své doznání a spolupráci s orgány činnými v trestním řízení. Uvádí, že se dostal do špatné životní finanční situace, vznikl mu proto dluh z hrazení výživného. Má exekuce, celkem 7 exekučních řízení, dluží cca 62 000 Kč bez příslušenství. Od prosince 2023 pracuje jako řidič u společnosti [právnícká osoba], měsíčně vydělává 13 000 až 14 000 Kč, má zajištěno možnost ubytování, občas se zdržuje u své matky, nezbývají mu finanční prostředky na možnost zajistit si jiné bydlení. V minulosti získal finanční prostředky z prodeje nemovitosti a tyto má zajištěné na účtu pro obě své děti. Obžalovaný by rád vyřešil svoji lehkou životní a finanční situaci, to by mu bylo znemožněno, pokud by musel nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody. Je přesvědčen, že jeho nápravy a účelu trestu je možno dosáhnout uložením trestu nespojeného s omezením osobní svobody. Domáhá se zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu a podmíněného odložení trestu odnětí svobody na přiměřenou zkušební dobu, případně se dožaduje toho, aby soud II. stupně vrátil věc prvému soudu k doplnění dokazování, k novému projednání a rozhodnutí ve věci. Před konáním veřejného zasedání u odvolacího soudu v Praze doložil obžalovaný, že je stále zaměstnán na dohodu o provedení práce, nebyl od nástupu do zaměstnání dlouhodobě nemocen, jeho pracovní morálka je dobrá, je spolehlivý a ochotný a plní své pracovní povinnosti.

3. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal soud II. stupně zákonnost a odůvodněnost napadeného výroku rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež rozsudku předcházelo, zabýval se argumenty vznesenými odvolatelem a zjistil toto:
4. Soud I. stupně provedl procesně čistým způsobem dostatečné dokazování k tomu, aby rozhodl o vině obžalovaného. Správně zjistil, že obžalovaný dlouhodobě neplní své vyživovací povinnosti ke svým dvěma synům, tedy [jméno FO] a [jméno FO], za období, po které úmyslně neplnil své vyživovací povinnosti, které u obou chlapců přesáhlo délku jednoho roku, dluží na oba syny na výživném cca 100 000 Kč. Soud I. stupně správně posoudil úmyslné neplnění vyživovací povinnosti ze strany obžalovaného jako dva trestné činy, neboť každý z chlapců žije v jiném výchovném prostředí. Obžalovaný koneckonců svojí vinu nepopírá a souhlasí v tomto ohledu s rozhodnutím soudu I. stupně. Toto konstatoval soud II. stupně jen pro pořádek, rozsudek ve výroku o vině nebyl předmětem přezkumu, odvolatel se toho ani nedožadoval, soud II. stupně ani sám z vlastní iniciativy nezjistil nic, co by jej nutilo přezkoumat výrok o vině, ten je třeba považovat za zákonný a správný.
5. Stejně je to ovšem i u výroku o trestu. Obžalovaný poukazuje na to, že se doznal, že řádně dochází do zaměstnání, že přesto mu nezbývají finanční prostředky na hrazení výživného, respektive dluhu na výživném, u veřejného zasedání odvolacího soudu říkal, že se domluvil s jednou z matek na splácení dluhu na výživném, nicméně efektivně splácet dluh na výživném vůči svým synům ještě ani nezačal, když současně v odvolání tvrdí, že peníze na to připraveny má, že se jedná o finanční prostředky z prodeje nemovitosti.
6. Soud II. stupně je toho názoru, že jedinou okolností, která by mohla od obžalovaného odvrátit nepodmíněný trest odnětí svobody, bylo uhrazení dluhu na výživném před započítáním odvolacího řízení. Z toho by soud II. stupně mohl usoudit, že obžalovaný se skutečně snaží o to, aby odčinil následky svého jednání z minulosti, tedy odčinil spáchání dvou přečinů, o něž se nyní jedná. Jestliže tak neučinil, není možno mu poskytovat další šanci a uložit mu trest, který není spojen s přímým odnětím svobody. Obžalovaný v minulosti projevil sklony k páčání tohoto druhu trestné činnosti, neplnění vyživovací povinnosti vůči svým potomkům, svého trestného jednání se nyní dopustil v běhu zkušební doby odsouzení pro jinou trestnou činnost, v této jiné trestní věci byla zkušební doba podmíněného odsouzení dokonce prodloužena, aby obžalovanému byla poskytnuta ještě poslední možnost nápravy. Jestliže by nyní soud II. stupně uložil trest nespojený s přímým odnětím svobody, prakticky by utvrdil obžalovaného v tom, že povinnosti vůči nezletilým dětem není třeba plnit. V nyní projednávaném případě už není žádná naděje, že by obžalovaný mohl být napraven jiným druhem trestu, než je nepodmíněným trest odnětí svobody. Soud II. stupně proto nemůže považovat trest uložený soudem prvního stupně za nepřiměřeně přísný co do druhu a tento trest není přísný ani co do výměry. Jedná se o odsouzení pro dva trestné činy stejného druhu, který byly spáchány poté, co obžalovaný už projevil určité sklony k páčání trestné činnosti at' stejného nebo jiného druhu, soud I. stupně tedy správně uložil trest odnětí svobody již k polovině zákonné trestní sazby (polovinou trestní sazby pro trest odnětí svobody je v tomto případě 6 měsíců). Pro výkon trestu pak v souladu se zákonem zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, když není důvod, aby vykonával trest odnětí svobody ve věznici přísnější, tedy ve věznici se zvýšenou ostrahou.
7. Rozsudek je ve výroku o trestu zákonný a důvodný a odvolání obžalovaného oproti tomu nemůže mít úspěch, proto bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný

může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by takto bylo označeno.

Praha 5. června 2025

JUDr. Ladislav Koudelka Ph.D.
předseda senátu